

Summer in the City

7X

Splinternieuwe
zomerverhalen

Iris Boter • Mariëlle Bovenkamp • Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff • Petra Kruijt • Els Ruiters • Rianne Verwoert

---

Summer in the city

Verhalenbundel

Zomer & Keuning

Inhoud

Els Ruiters

Welcome to the jungle 7

Mariëlle Bovenkamp

Manolo & me 43

Iris Boter

Zoenen aan zee 73

Petra Kruijt

Couchsurfing 103

Jolanda Hazelhoff

O die zomernachten 129

Rianne Verwoert

Stranddating, just for you! 161

Marijke van den Elsen

Sunshine going south 187

Els Ruiters

Welcome to the jungle

Ik kon het niet geloven. Ik. Kon. Het. Niet. Geloven! Ik had de baan!

Nog een keer las ik het mailtje. En nog een keer. En toen nóg een keer om zeker te weten dat er echt stond dat ik aangenomen was, en niet dat dat alleen in mijn verbeelding zo was.

Wat doet een vrouw als er niemand is om te omhelzen en tegen te schreeuwen dat ze eindelijk een baan heeft? Bij gebrek aan beter gaat ze hysterisch gillen en krijsen en als een indiaan door de kamer dansen.

Zo verging het ook mij. Tommy, de lelijkste kater van het noordelijk halfrond, wist niet hoe snel hij weg moest duiken en vluchtte onder de bank. Siegfried en Roy, mijn twee parkietjes, kwetterden angstig. Ik sprong door de kamer op mijn blote voeten en zou het liefst de parkietenkooi de lucht in gooien. Niet vanwege de parkietjes, hoor, maar simpelweg om iets te hebben om mee te smijten.

Ik was zo blij, ik kon het niet bevatten. Met een geroutineerd gebaar waar een goochelaar jaloers op mag zijn toverde ik mijn telefoon tevoorschijn en ik drukte de sneltoets van mijn allerbeste vriendin in.

Noortje nam meteen op.

‘Noor, ik heb hem! Ik heb de baan!’ gilde ik. ‘Bij *InMode!*’

‘Wat?!’ gilde ze terug. ‘Echt?’

‘Ja!’ gilde ik weer. ‘Ze hebben net gebeld en ik heb een mailtje gekregen en daarin staat het!’

‘Die redactie-productie-assistente job?’

‘Ja-haaa! Ik heb de baan!’ Voor het geval haar kortetermijngeheugen niet meer zo best was, riep ik het nog maar een

keer. ‘Kom je naar boven?’

‘Zet de deur maar vast open!’ joelde ze en haar stem verdween. Mijn onderbuurvrouw vloog de trappen op, ik kon haar voetstappen al horen.

Nog geen twintig seconden later knalde de voordeur tegen de stopper en vloog ze me om de nek. ‘Jes, geweldig! Gefeliciteerd! Vertel, vertel! Wanneer ga je beginnen?’ Ze straalde zo mogelijk nog meer dan ik.

‘Volgende week. Maandag is mijn eerste dag, staat in de mail.’

‘Wat? Echt? Je meent het,’ zei Noortje. ‘Per 1 juni? En je vakantie dan?’

‘Ik hoef geen vakantie, ik heb al een jaar thuisgezeten! Ik wil aan het werk! Het kan me niet vlug genoeg beginnen!’

‘Je bent hartstikke gek, vakantie – dat is toch heerlijk? Laten we het er maar op houden dat je last heb van verstandsverbijstering door al dat thuiszitten... Zeg, nu hoef je niet meer te solliciteren, is het afgelopen met de stress. Je hebt een baan, schat!’

O yes, baby! Na een jaar thuiszitten had ik weer werk. En niet zomaar een baantje! Over een klein weekje zou ik gaan beginnen bij het prestigieuze modemagazine *InMode!* Ze zochten een medewerker voor de redactie, en ik had in een opwelling een sollicitatiebrief geschreven die uitblonk in bondigheid. Ik had hem getypt, één keer doorgelezen en toen op de knop ‘verzenden’ gedrukt. Hij was nog niet weg of ik had er al spijt van. Stomme sukkel. ‘Jessica, als je een baan écht wilt hebben, moet je werk maken van je sollicitatiebrief.’ Dat was het advies van meneer Schaep, mijn coach van het UWV, waar ik sinds een jaar aan moest kloppen voor een maandelijks toelage. Die man vertelde me echt niks nieuws.

‘Ik snap niet dat ze mij uitgekozen hebben. Er moeten veel betere reacties zijn binnengekomen.’

‘Dan heb je een bijzondere brief geschreven. Mag ik ’m eens zien?’ Noortje wist de weg in mijn appartementje. Ze

trok de koelkast open en controleerde of de wijn koud genoeg was. Ik pakte de glazen en we installeerden ons op mijn kleine, knusse balkonnetje, waar de Franse geraniums kleur brachten aan het gietijzeren balkonhekje. De meizon was al heet – eigenlijk was het te warm om buiten te zitten, maar door het verkoelende windje dat mijn balkon kuste, was het er heerlijk.

Ik klapte mijn laptop open en klikte door bestanden en mappen heen totdat ik mijn mailtje terugvond. Daarna overhandigde ik de laptop aan Noortje. Ze las het bericht en begon te lachen.

‘Heb je dit verstuurd?’

‘Yep.’

‘Waar is de rest?’

‘Er is geen rest. Dat is alles.’

‘Ook geen cv?’ vroeg ze ongelovig.

Ik schudde mijn hoofd. Ook geen cv.

Noortje las voor: ‘Ik zoek werk. Ik weet het verschil tussen d en dt, en zij en hun. De enige eisen die ik heb, betreffen de Nederlandse taal. Met vriendelijke groet, Jessica Gramsbergen.’ Blijkbaar vond ze het reuze grappig, want ze grijnsde van oor tot oor en gaf me de laptop terug. ‘Briljant. Hoe krijg je het bedacht?’

‘Nou... het was meer een daad van wanhoop,’ bekende ik. *‘Extremis malis extrema remedia.’*

‘Ik snap best dat ze jou hebben laten komen. Proost. Op je nieuwe job,’ zei Noortje, hief het glas en nam een flinke slok wijn. ‘Geloof maar dat dit opvalt te midden van al die standaard brieven die zo’n personeelsfunctionaris op zijn bureau krijgt.’

Ik proostte terug. ‘Op mijn nieuwe baan.’

‘Supercool. *InMode*. Redactieassistente. Het klinkt echt vet. Zie je wel dat het allemaal goed komt? Ik wist wel dat jij een baan zou vinden. Hoeveel sollicitatiebrieven heb je al geschreven?’ Noortje wipte de deksel van de Pringles en trok

de afsluitlip eraf. Daarna viste ze een stuk of tien chips van de stapel en stak die in een keer in haar mond. Waarom ik Pringles in huis haalde, werd duidelijk toen ik haar zag kanen.

O, goeie vraag. ‘Ik weet het niet precies. Veertig? Zestig? Allemaal even braaf en nietszeggend.’

‘Precies!’ riep ze uit en at haar mond leeg voordat ze verder ging. ‘Wedden dat ze vol stonden met van die volzinnen?’

‘Ja, maar,’ protesteerde ik, ‘ik zoek redactioneel werk. Dan kan ik toch geen brief schrijven in turbotaal?’

Noortje kon het altijd mooi zeggen. Ze was op een heerlijke manier direct. ‘Wat zegt zo’n volzin over jou? Niks. Vertel eens over het gesprek. Hoe was het?’

Hmm. Ik leunde wat verder naar achteren. Nu het gevoel van een baan een beetje begon te settelen, werd ik loom en warm. ‘*InMode* zit op de eerste verdieping in de IJsselsteijner...’ begon ik.

*

Ze was erg knap, doctorandus Reefink, de vrouw met wie ik een gesprek had. Alhoewel – nee, niet knap, dat was niet het juiste woord. Knap was de vreselijke gay die me bij de balie doorstuurde, en het fotomodel met Starbucks-achtige koffie dat in de lift stapte net voordat ik op het knopje naar boven duwde. Dat waren knappe mensen, zo weggelopen uit het handboek voor de *Young Urban Smart Looking Hotties*. De vrouw die mij ontving, was verzorgd. Dat was het. Verzórgd. Heel erg keurig. Als personeelsfunctionaris van *InMode* moest dat natuurlijk ook. Per slot van rekening was zij een van de visitekaartjes van het bedrijf.

Ze droeg een antracietgrijs mantelpakje, en een parelgrijs bloesje. Een zalmkleurig sjaaltje zat losjes om haar hals geknoopt. Een geraffineerde blonde lok in haar verder zachtbruine haar gaf haar gezicht een zachte, jonge uitstraling.

Toen ik haar een hand gaf en haar van dichterbij zag, viel

het me op dat er geen rimpels in het mantelpakje en ook niet in haar gezicht zaten. De boel was zorgvuldig met botox opgespoten. Daardoor leek het even of ze niet goed wist hoe ze moest praten.

Maar afgezien van dat verstrakte bekkie viel ze me best mee. ‘Ik heb jouw mailtje een tijdje geleden gelezen, en ik moet zeggen dat ik het direct wegeklikte, maar bij nader inzien toch nog eens wat verder heb gekeken. Het beviel me achteraf wel. Ik trek graag mensen aan die kostbare tijd niet verdoen met eindeloos praten. Dus, heb je nog steeds belangstelling om bij *InMode* te werken?’

Ik knikte. Ze was net overeind gekomen en ik schrok een beetje van hoe lang ze was. Net als dat model in de lift. Van die benen die nooit ophielden. Om het effect te vergroten stond ze ook nog op ongelooflijk hoge hakken. Ik moest natuurlijk het juiste zeggen om indruk te maken, want in mijn niet al te exclusieve jasje van Benetton was ik maar gewoontjes naast haar. Zij straalde klasse uit, ik ongetwijfeld een vage transpiratiegeur. Ze droeg vast Prada en haar kapper kostte waarschijnlijk meer dan mijn handtas.

‘En of! Dit is vast de uitdaging die ik...’

‘Niet doen, niet doen. Verpest je korte, aangename briefje nu niet met holle woorden,’ waarschuwde ze me hoofdschuddend. ‘Een simpel ja of nee is voldoende.’

Ik heb al heel wat sollicitatiegesprekken gehad, maar dit sloeg wel alles. ‘Ja.’ Het kwam eruit als mijn eigen zwanenzang. Ja. Had ik niet op zijn minst ‘ja, graag’ of ‘ja, ik wil’ moeten zeggen?

Mevrouw Reeftink knikte en maakte een aantekening op haar laptop. In de ongemakkelijke stilte die viel, voelde ik me geroepen om wat te zeggen. ‘Wilt u niet wat meer van me weten?’

‘Ik weet voldoende van je,’ zei ze tot mijn grote verbazing. ‘Een sollicitatiebrief kan iedereen van het internet af plukken, maar hoe je je uitdrukt op Hyves, Facebook, Twitter en

LinkedIn vertelt me meer dan een cv.'

Opnieuw had ze me tuk. Tjee. Ze was naar mij gaan zoeken op openbare websites, en ze had van alles gevonden. Je hoorde wel dat werkgevers zulke dingen deden, maar dit was de eerste keer dat ik het werkelijk meemaakte.

'Je hebt het afgelopen jaar niet gewerkt.' Het was geen vraag, maar een mededeling. Hoorde ik afkeuring in haar stem?

'De economische crisis. Ik werkte bij tuincentrum Philipine en dat is failliet gegaan,' legde ik uit. Ik snapte mezelf niet; waarom had ik zo vreselijk het gevoel dat ik me moest verantwoorden tegenover die vrouw? Het was dat ze had gezegd dat ze van kort en bondig hield, anders had ik hier helemaal uit de doeken gedaan hoe ik in van de ene op de andere dag van fulltime werknemer in fulltime werkloze was veranderd.

'Ja, dat heb ik gelezen,' zei ze. Gelezen? Waar dan? Ook op internet? 'Wanneer kun je beginnen?'

'Morgen. Vandaag nog, als u dat beter uitkomt.'

Er kwam warempel een kleine glimlach tevoorschijn, maar dat was maar even. De telefoon ging, ze nam op met een kort 'ja?', keek op haar horloge, klapte de laptop dicht en kwam overeind. 'Hier moeten we het bij laten. Je hoort nog van me.'

Maar... ik had nog een hoop vragen. Wat precies van me verwacht werd, wat ik als redactieassistente moest doen, wat de werktijden waren, of er sprake was van een collectieve vakantie, een bedrijfsverzekering, pensioenvoorziening en nog meer van die dingen. Ze begeleidde me naar de deur. 'Danique, wil jij mevrouw Gramsbergen een *corporate map* geven?' Ik kreeg een knikje en een hand, en voor ik er erg in had stond ik voor het bureau van de secretaresse en was de deur achter me weer dicht. De smalle, zilvergrijze luxaflex werd gesloten en mevrouw Reefink verdween uit het zicht.

De secretaresse die Danique werd genoemd gaf me een

witte map. ‘Hierin vind je alles wat je moet weten,’ zei ze. ‘Wil je de map op je eerste werkdag weer meenemen?’

‘Maar ik weet nog niet eens of ik aangenomen ben,’ stamelde ik.

‘Bedrijfsbeleid,’ zei Danique, alsof dat alles verklaarde. Ze had een headsetje op en verstelde de beugel bij haar oor een beetje. Zelfs dat saaie hightech ding zag er bij haar cool en hip uit. ‘Als je aangenomen bent, kun je het doorlezen voor je begint; als je niet aangenomen bent dien je de map hier weer zo spoedig mogelijk in te leveren.’

Ik keek naar het knappe meisje aan het spierwitte bureau. Ongelooflijk. Bij Philipine, het tuincentrum waar ik de marketing en communicatie voor mijn rekening had genomen, liep alles in een prettige chaos door elkaar. Zo groen en vrolijk als het daar was, zo wit en steriel was het hier. Het had blijkbaar ook zijn weerslag op de persoonlijke benadering. Bij Philipine had de eigenaar me destijds zelf rondgeleid en ik voelde me er ogenblikkelijk thuis. Er was een hoop werk te doen, en vanaf het moment dat ik in dienst trad van Philip-Jan Bos en zijn vrouw, ging ik ervoor met hart en ziel.

Maar na drie fijne jaren was het afgelopen. De crisistijd hakte erin. Er waren nogal wat bedrijven die hun groenvoorziening door Philipine lieten verzorgen, en daarvan ging er een hele rits op de fles. Een geestelijk gebroken Philip-Jan liet op een sombere donderdagmiddag weten dat het bedrijf niet kon overleven zonder faillissementverklaring en een doorstart met een minimum aan personeel.

Dat was einde oefening voor mij.

‘Is er nog iets?’ vroeg Danique, mijn gedachten onderbrekend.

‘Eh, nee hoor,’ zei ik vlug. Toen: ‘Jawel, toch. Mag ik even bij de redactie gaan kijken?’

Danique wierp een blik op de gesloten luxaflex en knikte toen. ‘Als je het kort houdt en niemand van het werk houdt.’

Guttegut. Ja, juf.

‘Waar is het precies?’

Ze wuifde naar het einde van de gang en haar hand klapte om, alsof ze een bocht aangaf. ‘Gang in, aan de linkerkant. Oranje zone.’

Oranje zone. *Right*. Het zei me niks, maar ik knikte alsof ik precies wist waar ze het over had, klemde de map onder mijn arm en draaide me om. Net voordat ik wegliep, hoorde ik haar zeggen: ‘Human Resources, met Danique de Jong. Nee, de kandidaat is net weg.’

Kandidaat... Ha! Dat was ik! Onwillekeurig hield ik mijn pas een beetje in, voor het geval ze me terug zou roepen om te zeggen dat ik de baan had, want dat was misschien wel mevrouw Reeftink die doorgaf dat ik aangenomen was. Niets was minder waar. Hoopvol keek ik nog een keer over mijn schouder, maar Danique zat al op haar witte toetsenbord te rammelen en wist waarschijnlijk niet meer dat ik net nog aan haar bureau had gestaan.

Aarzelend liep ik verder, sloeg de bocht om en keek een grote kantoortuin in. Wat nou oranje zone? Alles was wit. Het leek wel of ik in een set van *Ugly Betty* was binnengestapt. Witte vloeren, witte muren, witte bureaus, witte stoelen, witte computers, witte kasten.

Welcome to the jungle, dacht ik.

Pas toen ik een stukje verder de ruimte in liep, zag ik aan de accessoires wat Danique bedoelde. Dit was kennelijk het paarse gebied, want er stonden enkele paarse transparante stoeltjes, en op de bureaus lagen paarse kantoorbenodigdheden. Op een wit kastje stond een rijtje paarse ordners. De meeste mensen zaten te werken en merkten niet dat ik voorbijkwam, maar wie wel keek trakteerde me op een keuringsblik. Heel snel ging het, van top tot teen. Binnen twee seconden was ik bekeken, gekeurd en gemerkt. Op de hiërarchische ladder van *InMode* stond ik helemaal onderaan.

Ze waren allemaal zo... hip. Hippe, mooie, jonge mensen. Vrouwen met dure merkkleren, halsbrekend hoge hakken aan

hun voeten en tassen die quasi-achteloos op hun bureau stonden. Slank op het magere af. De mannen waren te goed gekleed, met Ascott-sjaaltjes om hun nek en een wave in hun haren. Haast pronkerig.

Een stukje verder had het paars plaatsgemaakt voor appel-tjesgroen, ik kwam turkoois tegen en inderdaad waren de kussentjes op de stoelen aan het eind van de kantooruimte oranje. Voorzichtig – ik voelde me een regelrechte indringer hier – gluurde ik over de witte tussenwandjes om een glimp op te vangen van de redactie.

Er was niemand in de oranje zone.

Ik stapte de ruimte tussen de wandjes in en keek rond. Het was hier, net als elders, erg netjes. Papieren lagen in transparante oranje kunststof bakjes, pennen in dito houders. De computers zoemden zacht. Dus dit was de redactie? Waar was iedereen? Vier bureaus, maar geen personeel. Het zag er wel erg opgeruimd uit. Werd hier wel gewerkt? Op een whiteboard hingen een paar A4-tjes, op hun plaats gehouden door oranje magneetjes. Ik keek ernaar en probeerde onopvallend te lezen wat er stond.

‘Zoek je iemand?’

Ik schrok op. Een man kwakte net een stapel post op het bureau naast me. Voor ik antwoord kon geven, zei hij al: ‘Stafvergadering. Ze zijn er niet.’

‘O ja. Natuurlijk. Ik zocht niemand, hoor. Ik... ik eh... kwam alleen maar even kijken naar de redactie.’

De postbezorger plukte nog een stapel post uit het karretje dat hij voortduwde en hij controleerde wat erop stond voordat hij achter het schot aan de andere kant van de gang verdween. Een paar tellen later was hij weer terug. Met zijn grijsblauwe stofjas en Buddy Holly-bril paste hij zo vreselijk níét in het beeld hier, dat het bijna een verademing was.

‘Moet je iemand in het bijzonder hebben?’ vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee hoor. Ik kom hier misschien werken.’

Neem mee! Deze chicklitbundel met het hoogste zongehalte van het jaar. Zeven zinderende zomerverhalen van Nederlandse topauteurs. Van stad tot strand, vol humor en romantiek: it's *Summer in the city!*

Chicklitschrijfsters Iris Boter, Mariëlle Bovenkamp, Marijke van den Elsen, Jolanda Hazelhoff, Petra Kruijt, Els Ruiters en Rianne Verwoert schreven een splinternieuw zomerverhaal voor je vakantie: op het strand, in het park of op je balkon. Dankzij deze verhalenbundel wordt de zomer hoe dan ook heerlijk zonnig en romantisch.

7X

Splinternieuwe zomerverhalen

Met extra kortingsbonnen
van andere chicklittitels
van deze schrijfsters!
Da's dubbel genieten.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-561-9

9 789059 775619

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl